

ה"ת 21531/12/15 - אחים אבו גבל בע"מ, ח'אלד שעאר נגד משטרת קרית שמונה

בית משפט השלום בקריית שמונה

ה"ת 21531-12-15 אחים אבו גבל בע"מ ואח' נ' משטרת קרית שמונה
תיק חיצוני:

בפני מבקשים	כבוד השופט מורן מרגלית
1. אחים אבו גבל בע"מ	
2. ח'אלד שעאר	
נגד משיבים	
משטרת קרית שמונה	

החלטה

בפניי בקשה בהולה להחזרת תפוס בהתאם להוראות סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: **הפקודה**) אשר הוגשה על ידי המבקשים ביום 10.12.15.

רקע כללי:

ביום 4.12.15 תפסה המשיבה משאית המצויה בבעלות המבקשת 1, מתוצרת וולוו מ.ר. 73-619-52 כולל נתמך שמספרו 96-328-60 (להלן: **המשאית**) ואשר שוויה עומד על סך של **750,000 ₪**.

כעולה מן המסמכים אשר הוצגו בפני בית המשפט, הטעם לתפיסת המשאית היה חשש כי שימשה היא לגניבת מחצבים מאתר הבניה "גשר שניר" בכביש 90 (להלן: **האתר**) בו מבצעת המבקשת 1 עבודות שיקום וחיזוק של הגשר כקבלן משנה עבור חברת י. לרר (הנדסה בע"מ).

מאז האירוע, מאוחסנת המשאית בגרר ברק הצפון אשר בכפר ראמה בו מעוכבת המשאית עד היום.

מספר ימים לאחר מכן, ביום 6.12.15 נתפס על ידי המשיבה מחפרון מסוג JCB שמספרו 115106-9 בשווי **250,000 ₪** (להלן: **המחפרון**) אשר מצוי בבעלותו של המבקש 2.

בהקשר זה יוער, כי המבקש 2 נקשר בהסכם עם המבקשת 1 לצורך ביצוע עבודות עפר בפרויקט שיקום גשר שניר הנזכר לעיל.

טיעוני המבקשים:

עמוד 1

בפתח הבקשה טענו המבקשים, כי תפיסתם של התפוסים נעשתה ללא כל עילה ומבלי לברר תחילה את הדברים לאשורם.

לעניין אירוע תפיסת המשאית נטען, כי ביום האירוע העמיסו עובדי המבקשת 1 פסולת בניין שהייתה באתר על גבי המשאית.

לאור העובדה כי אתר הטמנת הפסולת בגוש חלב היה סגור באותה העת (יום שישי), החלה המשאית בנסיעה לכיוון כפר סאלד שם ממוקמים משרדיה של המבקשת 1 וחניון למשאיותיה.

בסמוך לחורשת טל, עצר את המשאית פקח מטעם רשות מקרקעי ישראל, בדק את המשאית והזעיק למקום את שוטרי משטרת קריית שמונה בטענה כי תכולת המשאית אשר נבדקה על ידו הכילה מחצבים.

לטענת המבקשת 1, לפקח אין את ההתמחות המתאימה כדי לקבוע האם מדובר במחצבים אם לאו.

כאמור, ביום ראשון שלאחר מכן (6.12.15) תפסה המשטרה אף את המחפרון אשר היה באתר הבנייה ואף הוא מעוכב בכפר ראמה.

לטענת המבקשים, הם פנו למשיבה בבקשה לשחרר את התפוסים תוך מתן ערובה עד למיצוי החקירה וזאת, בכדי לצמצם את הנזק אשר נגרם להם כתוצאה מתפיסתם של התפוסים.

אולם, המשיבה לא הגיבה לפנייתם זו ומשכך, נאלצו הם להגיש את בקשתם זו.

בבקשה, הצביעו המבקשים על מספר טעמים אשר בגינם יש להורות על שחרור התפוסים.

התפיסה בוצעה שלא כדין וזאת משלא בוצעה בדיקה לבחינת טיב החומר אשר נתפס על גבי המשאית. עוד נטען בהקשר זה, כי אין באתר חפירות, כפי שאף עולה מחוזה ההתקשרות לביצוע העבודות המלמד כי קיים צורך בייבוא אדמת מילוי, ובלאו הכי אין עודפי חפירה והמדובר בפסולת בניין בלבד.

כן נטען, כי לו היה ממש בטענה זו הרי שלא היה צורך בהבאת אדמת מילוי כפי שנעשה בפרויקט זה.

עוד טענות המבקשים, כי המדובר בפעולת נקם של המשיבה בעקבות כישלון באירוע תפיסה קודם אשר התרחש בחודש 3/15.

בהקשר זה העלתה המבקשת 1 טענה כלפי הפקח מטעם רמ"י אשר רודף אותה באופן שיטתי ואף הוגשה תביעה אזרחית על סך **200,000 ₪** לערך בשל כך לבית משפט השלום בטבריה.

לטענת המבקשים, המדובר בניסיון ליצור לחץ על המבקשת בקשר לתביעה אזרחית זו.

במסגרת הדיון אשר התקיים ביום 21.12.15, הבהיר ב"כ המבקשים כי המחלוקת בין הצדדים נעוצה בסוג החומר אשר נתפס על גבי המשאית ושב והדגיש כי לא בוצעו חפירות באתר.

ב"כ המבקשים הביע התנגדותו לתשלום הוצאות החזקת התפוסים וביקש כי תינתן החלטה בבקשתם לבדוק את החומר

שנתפס על גבי המשאית.

במסגרת השלמת טיעונים מיום 24.12.15 הפנה ב"כ המבקשת 1 לכך כי בעבר לאחר מספר אירועי תפיסת משאיות ומחפרונים לא הוגשו בסופו של יום כתבי אישום כנגד המבקשת 1 וכי אין מקום להטיל על המבקשים כל תנאי של הפקדה כספית במזומן.

טיעוני המשיבה:

בתגובתה מיום 14.12.15 הביעה המשיבה את התנגדותה לשחרור התפוסים וציינה, כי תפיסתם של התפוסים התבצעה לאחר קבלת תלונה ממפקח רמ"י על כי נעשה בהם שימוש לתפיסת מחצבים.

אין ממש בטענת המבקשים לפיה החומר אשר נתפס על גבי המשאית הוא פסולת בניין. בהקשר זה צוין, כי לתיק החקירה צורפה חוות דעת מתאימה אשר ממנה עולה כי אין המדובר בפסולת בניין כלל ועיקר.

יתרה מכך, מחומר החקירה עולה כי אין המדובר בפסולת בניין אלא במחצבים אשר אף נעשה בהם שימוש לצרכים שונים.

לאור כל האמור לעיל, עתרה המשיבה להורות על דחיית הבקשה על הסף.

כן ציינה המשיבה, כי בכוונתה לסיים את החקירה בתוך 30 ימים ובסיומה להמליץ על הגשת כתב אישום ובקשה לחילוטם של התפוסים.

במסגרת הדיון בבקשה, עתר נציג המשיבה להורות על הותרתם של התפוסים ברשותה או לחילופין, להורות על שחרורם בכפוף להפקדת ערבות משמעותית בשיעור 10% משווים.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל בחלקה ואנמק.

המקור הנורמטיבי לתפיסת חפצים מצוי בהוראתו של סעיף 32(א) לפקודה הקובע כדלקמן:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

לאור טענות המבקשים, הרי שהשאלה הראשונה הצריכה מענה הינה האם תפיסתם של התפוסים נעשתה כחוק? דהיינו, האם היה יסוד סביר להנחה כי נעברה בהם עבירה של גניבת המחצבים.

לאחר שעיינתי בתיק החקירה, הגעתי לכלל מסקנה כי בשלב זה עלה בידי המשיבה להוכיח כי בעת תפיסתם של התפוסים היה לה יסוד סביר להניח כי נעברה בהם עבירה ואנמק.

בתיק החקירה מצויות מספר ראיות אשר יש בהן כדי לתמוך בטענת המשיבה ולפיה החומר נתפס על גבי המשאית מכיל

חומרי גלם טבעיים.

עם זאת, מצאתי כי יש מקום לאפשר לצורך שימוש בהליכים עתידיים לאפשר לנציג מטעם המבקשים גישה לחומר זה לצורך עריכת בדיקות כאלה ואחרות לצורך זיהוי מדעי של מרכיביו.

סבורני כי אין להכביר מילים על החשיבות שבמניעת גניבתם של מחצבים המצויים בבעלות המדינה ומשכך, מצאתי כי התפיסה נעשתה לתכלית ראויה.

הלכה היא, כי אף אם מגיע בית המשפט למסקנה לפיה תפיסת החפץ נעשתה לתכלית ראויה עדיין שומה עליו לבחון האם יש בהמשך תפיסתו לפגוע באופן בלתי מידתי בבעלים.

לעניין זה, ראה דבריו של כבוד השופט מ' חשין במסגרת רע"פ 1792/99 גאלי נ' **משטרת ישראל**, פ"ד נ"ג(3), 312:

"...לא יעלה מעינינו, כי המשך החזקת החפץ שנתפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים - מעבר לפגיעה שהייתה בעצם התפיסה - ומכאן עשויה שתילמד חובה המוטלת על המשטרה - ועל בית המשפט בשיבתו לביקורת על מעשי המשטרה -לבדוק ולמצוא לא אך אם תפיסת הנכס נעשתה לתכלית ראויה אלא גם אם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בבעלים במידה העולה על הנדרש. לשון אחר: שומה עליו על בית המשפט לבדוק ולמצוא אם קיימת חלופה אשר תשיג את תכלית "מעצרו" של הנכס, אך פגיעתה בבעל הזכות בנכס תהא פחותה מן הפגיעה בו אם תמשיך המשטרה ותחזיק בנכס..."

(שם, פסקה 21).

בכלל נסיבות העניין, ולאור עמדתה של המשיבה אשר לא שללה את האפשרות להשיב לרשות המבקשים את התפוסים בכפוף לתנאים אשר נועדו להבטחת אי ביצוע דיספוזיציה בהם, ומשנוכחתי כי ניתן להשיג את תכלית התפיסה באמצעים אשר יפגעו באופן מופחת בזכויותיהם של המבקשים, מצאתי להורות על השבת התפוסים לידי המבקשים בתנאים עליהם אעמוד להלן.

אעיר, כי בשלב זה לא מצאתי כי יש לפטור את המבקשים מתשלום הוצאות החסנת התפוסים ומשכך, ישוחררו הם בכפוף לתשלום הוצאות אחסנתם.

לאור כל האמור לעיל, הנני מורה כדלקמן:

המשיבה תאפשר לאגרונום מטעם המבקשים גישה לחומר אשר נתפס על גבי המשאית לצורך בדיקתו וכן, תתיר לו ליטול דוגמא מחומר זה לצורך עריכת חוות דעת בעניין זה.

ראוי להדגיש, מאחר ועסקינן בבקשה להחזרת תפוסים במסגרת סעיף 34 לפקודה, הרי שלא מצאתי להרחיב את היריעה בנוגע ליתר בקשותיו של ב"כ המבקשים הנוגעות למתן הוראות למשטרה במסגרת החקירה שהיא מנהלת כנגד המבקשים, זאת מלבד החלטתי לאפשר לנציג מטעם המבקשים לבדוק את החומר שעל המשאית עוד בטרם שחרורה.

לאחר ביצוע הבדיקה דלעיל, תשיב המשיבה את התפוסים לידי המבקשים אשר יתחייבו שלא לעשות כל דיספוזיציה בתפוסים לרבות העברת הבעלות בהם ו/או לשעבדם לכל מטרה ו/או להעבירם לידי אחר, בין בתמורה ובין שלא בתמורה וכן, יתחייבו להתייצב עם התפוסים בתחנת המשטרה בתוך 24 שעות מעת שיתבקשו לעשות כן.

להבטחת תנאים אלה, ימלאו המבקשים אחר התנאים הבאים:

1. יירשם שיעבוד על המשאית לטובת המדינה ומסמכי רישום השיעבוד יימסרו לידי המשיבה.
2. המבקשת 1 תפקיד בקופת בית המשפט סך של **70,000 ₪**, במזומן או בערבות בנקאית בלתי מוגבלת בזמן.
3. המבקשת 1 תחתום על התחייבות עצמית בסך **150,000 ₪** וכן תיחתם ערבות צד ג' בסכום דומה.
4. יירשם שיעבוד על המחפרון לטובת המדינה ומסמכי רישום השיעבוד יימסרו לידי המשיבה.
5. המבקש 2 יפקיד בקופת בית המשפט סך של **30,000 ₪**, במזומן או בערבות בנקאית בלתי מוגבלת בזמן.
6. המבקש 2 יחתום על התחייבות בסך **50,000 ₪** וכן תיחתם ערבות צד ג' בסכום דומה.

ניתנה היום, י"ז טבת תשע"ו, 29 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.